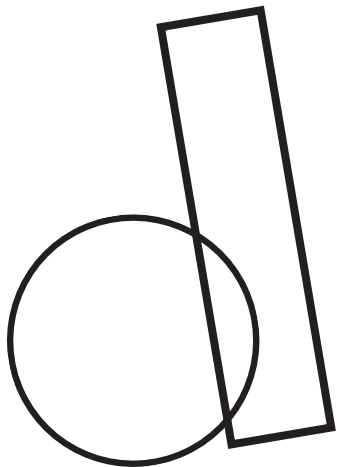

dialog

Skica

Pišem skico za neko besedilo. Nastaja vzporedno z razmislekom o rezultatih dveh študentskih delavnic, ki sta nedavno pretresali koncept razstave. Tendenca pričujočega zapisa je, da sledi pogojem njihovega nastanka, da se jim kar se da prilega.

Najprej o vzgibu. Razstava je mesto, skozi katerega lahko vstopimo v ustvarjalni postopek. Naj zveni še tako narobe, v napačnem vrstnem redu, razstavljanje nekega dela izpostavlja pogoje kot pogoje, postopke kot postopke, formo in vsebino kot formo in vsebino. Predrazstavno stanje materije je v teh določilih povsem neartikulirano. Ne gre za to, da razstava naredi delo, da gledalec določa ustvarjalca. Trdim, da so določila v predrazstavnem teku ustvarjalnega postopka nestabilna in s tem sam postopek vrtinčijo v nedoločeno gibanje. Šele z razstavljanjem se ustvarjalni postopek razcepi v notranje in zunanje polje, opredeli se skozi razliko med notranjim, npr. ateljejskim snovanjem in zunanjim, npr. javnim predstavljanjem. Razlika pravzaprav nastopi že s samim drugim pogledom, z zavestjo, da obstaja zunanje gledišče, da bo delo obravnavano z nekakšne zunanosti. Kako bo to videti? Bodo razumeli? Kaj je pravzaprav za razumeti? Artikulacija ustvarjalnega postopka se odvrti skozi dialektiko, ki jo poganja zunanje polje. Pogled od zunaj je rušilne narave, operira skozi dvojno fantazmo: delu odnaša avtentičnost in mu vnaša smisel.

Študijski proces ustvarjalnih praks se vrši natanko na tem rezilu. Kontinuirano nas sooča z vprašanjem predstavitve, interne, vmesne, javne, zaključne. Vsako srečanje zahteva predstavitev, ki ni nič drugega kot ponovni zaris meje med posvečenimi, med akademsko vednostjo, in pripravniki, tistimi, ki vstopajo v vednost. Pri predstavitvah vsi udeleženi pristajamo na konsenz, da je ustvarjanje podvrženo trem vrstam pogleda: na eni strani pogled videza, kaj vidimo, na drugi pogled bistva, kaj

stoji za tem, kar vidimo, kaj to pomeni, in kot tretji, latentni pogled, kako bo to videti od zunaj. Pred-staviti neko delo tako vedno pomeni zavzeti trojno stališče označevanja, tu, prisotno, tam, odsotno in onkraj kot prihajajoče, potencialno, možno. (Kot četrto se nadležno vsiljuje soočenje s kontingenco, a o tem kdaj drugič.) Vse vmesne, interne prezentacije tekom študija pomenijo dolga potovanja, skupna iskanja in samotna tavanja. Včasih se srečamo, pogosto se zgrešimo. Akademsko okolje nam to dopušča, nemara celo nalaga.

Razstava je specifičen format predstavitve, kjer se zunanje polje radikalno odpira, medtem ko se notranje umika, hromi, mineralizira. Razstava je način razgrnitve, postavitve v polje vidnega, razgaljenje, ki postopek demistificira in prepíše v berljiv linearni red. Ustvarjanju naenkrat lahko sledimo od točke do točke, vzpostavljeni so mejniki smisla in določene smeri nujnosti. Hkrati pa se linearni prepis neobhodno zapleta, vozla in ciklično zvrča v izhodišče. Kar nas navdušuje. V odnosu do naslovnika razstava ne spreminja funkcije, enako reže v meso ustvarjanja tako za laične gledalce (eksoterično) kot za stroko in ustvarjalce (ezoterično). Vsem se nalaga kot manifestna misel, prisotna odsotnost.

Letošnje študijsko leto smo začeli z razstavo, raz-stavo začetka, ki se je valil skozi vse nadaljnje korake kolektivnega in individualnega ustvarjanja — postaviti vidno, kar že je, podčrtati srečanje s smislom, najdeno umestiti v zbirko, odtisniti mimobežno in naključno narediti nujno. V svojem jedru razstavljanje sovpada s fotografsko prakso — izbira, izreže, ostri, poveča, predstavlja, prikriva, odreže, megli, razteza in skrajšuje, prenaša in označuje neposredno materijo sveta. Začetek smo ponavljali, najprej znotraj rednega študijskega procesa v prostorih akademije. Ustvarjalno prakso sta odprli dve razstavi začetka, razstavi, ki sta vnesli razliko. S tem smo uvedli refleksijo in v naslednjem krogu

zajemali neposredno okolico, predmetnost neposrednega sveta. In ponavljali. Korak zatem smo vključili drug drugega, množili portrete in ponavljali. Vmes smo začetek pomnožili in ga ponovili v izjemnih razmerah, v drugem prostoru in drugačnem časovnem okviru. V Kopru smo izvedli delavnico, kjer smo pretresali razmerje med kolektivno in individualno prakso, med javnim in zasebnim, med stalnim in začasnim, med odprtim in zaprtim. In ponovili z drugo delavnico v drugem prostoru, drugačnem časovnem okviru in v drugačnih pogojih. Na Ravnah na Koroškem smo naslavljali identične teme kot v Kopru, vendar povsem drugače. K sodelovanju smo povabili predavatelje in študentke kiparstva in ponavljanje začeli s pretresom razlike med nami in njimi. Od arhitekture in urbanizma smo prešli h galeriji in formi vivi, od intervencije smo prešli k predlogu, od materije smo prešli k materialu. Vsaka ponovitev je v raziskovalno-ustvarjalni proces vnesla novo dimenzijo, vsako raz-stavljanje je linearnost postopka cepilo v vzporedne poti in odpiralo vzporedne trajektorije.

Razstava tako nastopi kot forma dialoga, na eni strani materializacija na drugi praksa razlike. Za konec naštevam ... Razstava je dialog s prisotnostjo, z ustvarjalcem, z občinstvom, s stroko, s kritiki, s sorodniki, s snovanjem, z začetkom in koncem, z delom, z vidnim in s prikritim, s subjektom, z materijo, z materialom, z razliko, z nezmožnostmi, z odpori, z inhibicijo, z negacijo, z odsotnostjo ... in s tem mislim: Dialog kot forma razstave. Razstava kot forma dialoga. Forma kot razstava dialoga. Dialog kot razstava forme. Razstava kot dialog forme. Forma kot dialog razstave. — Šest postaj, kjer zadržujem misel.

trati objekt

Oskar Kandare

Lara Žagar

Tretji objekt

Arheološko poročilo:

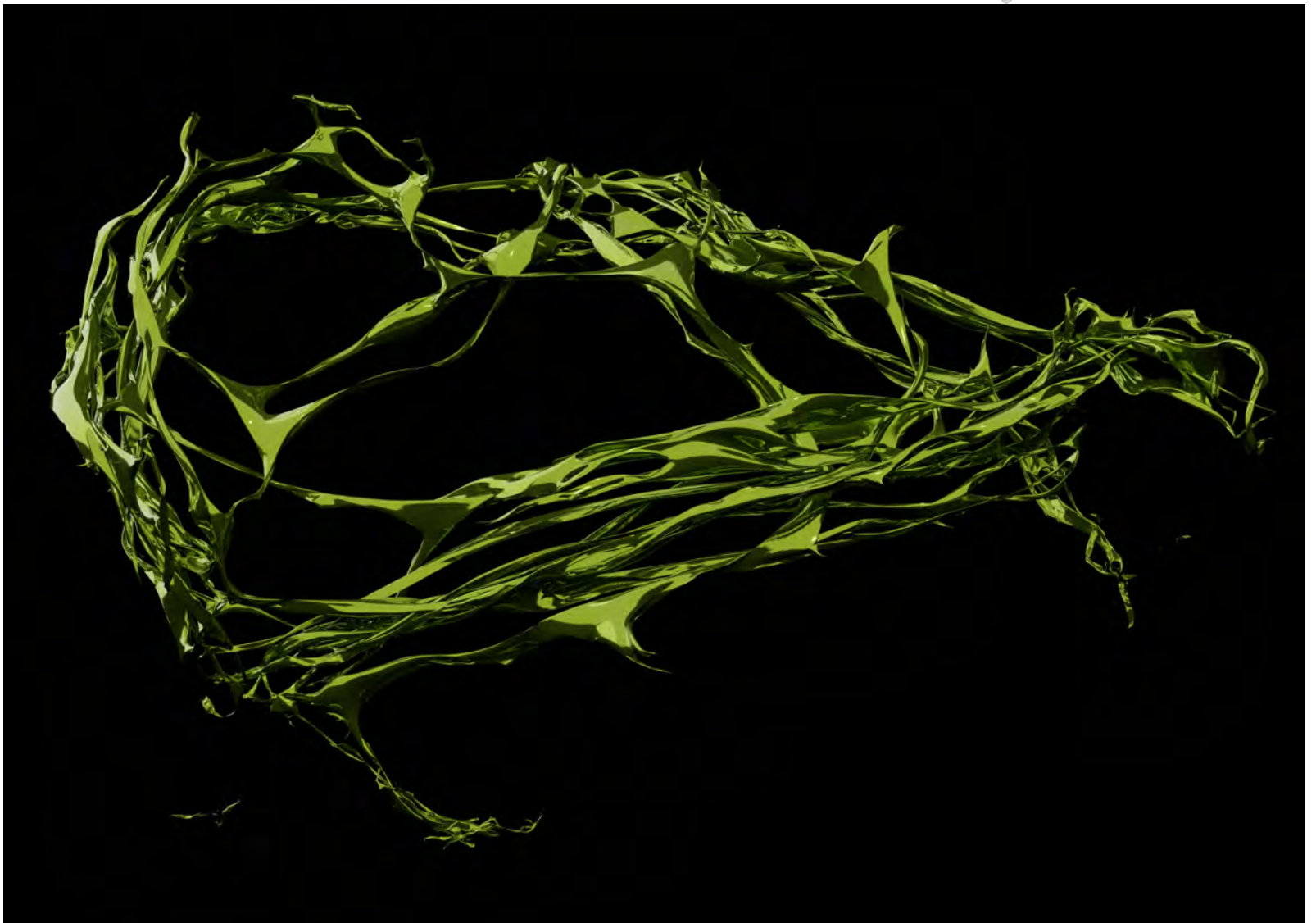
V arheološkem društvu se je porodila želja po boljšem poznavanju zgodovine mesta Ravne in okolice. Predstavnika mlajše generacije arheološkega društva sta se odpravila na krajšo ekspedicijo z namenom razvozlati globoko prepletene korenine tamkajšnjih prebivalcev. Ob prvem stiku s krajem je bilo očitno, da je mesto močno zaznamovano z industrijo, bolj natančno železarno, kjer izurjeni mojstri že od leta 1620 kujejo jeklo.

Železarna že 400 let preskrbuje in navdihuje lokalno skupnost. Posledično je na območju zrasla FORMA VIVA (živa oblika), ki v teh krajih označuje sleherno nespomeniško skulpturo v javnem prostoru. Umetniki, kiparji iz petnajstih različnih držav, so v sodelovanju z jeklarskimi mojstri iz železarne Ravne ustvarili preko trideset umetnin iz železa in jekla, ki bogatijo arhitekturno podobo mesta in okoliških krajev.¹

Ob mreženju z lokalno skupnostjo sta vedno znova naletela na urbano legendo, ki govori o dveh skulpturah, ki sta nenadno izginili brez sledu. Sumljive okoliščine namigujejo, da sta ti dve skulpturi v obliki, kot ju poznamo, za vedno izginili. Bili sta pretopljeni v tretjo skulpturo, ki svoj obstoj počasi razkriva skozi socialna omrežja. Namigi kažejo na specifično lokacijo, kamor sta se odpravila arheologa, da objekt najdeta. Tem sta našla le podstavek, ki je zakopan v zemljo in je edini oprijemljivi dokaz tretje skulpture.

Ta objekt potrjuje svoj obstoj le s prisotnostjo na internetu, kjer ga je možno videti v celoti.

Lana Požlep

Hana Podvršič

pop

out

Pop out

Umetniške skulpture v prostoru in njihovi popravki se večinoma odražajo kot iritacije oziroma napake na njegovi podobi. Bodisi je to luščenje barve, odpadanje laka proti rji in spreminjanje lokacij same skulpture. Neučinkovita umeščena monumentalnih struktur se odraža kot motnja v okolici, ki različno vpliva na posameznike, kar lahko rezultira kot neprepričljiv dialog z lokalno sceno.

Prostorske intervencije treh Pop out skulptur iz neobstojnega, najdenega materiala predstavljajo razbremenitev želje po večnosti obstoja objekta. Materiali in posamezniki v okolju so tisti, ki narekujejo njegovo eksistenco. Afirmacija umetniškega dela ne odraža v čim daljši časovni kontinuiteti temveč v stimulativnem učinku, ki ga uspe doseči v določenem momentu, kot performativno dejanje, katerega konec narekuje tako publika kot material.

ad hoc

forma

forma

Tine Lisjak

AD HOC FORMA VIVA

Ad hoc Forma Viva naslavljam odnos med forma vivo in forma vivo ad hoc v kraju prepredenim z idejo in materializacijo forma vive, je človek, vsaj jaz, še toliko bolj pozoren na morebitne naključne instalacije, konstelacije, strukture, tvorbe, ..., ki se bratijo s tistimi, ki to po svoji definiciji so. So izkušnje, umetnost, kipi.

Predstavljam eno od naključnih oziroma ad hoc forma viv, ki deluje kot da to je, čeprav to ni začetni vzgib njenega nastanka. Začetni vzgib je tu zgolj naključno dejanje, ki konvalidira in se materializira ter percipira, končno tudi rezultira (lahko) kot neka visoka umetnost.

Ob identifikaciji takšnega objekta se mi je zdelo pomembno dodati še dodaten korak, ki povzema oziroma nakazuje njegovo dejansko strukturo in formo, zato, da ga lahko označim za nepomembnega. Ta korak na tem mestu razumem kot trenutek, ki spremeni vernakularen objekt v umetniško delo, ki pa se mi zdi povsem irelevanten, korak namreč. Če obstajata izkušnja in umetnost, je zame to umetniška izkušnja.

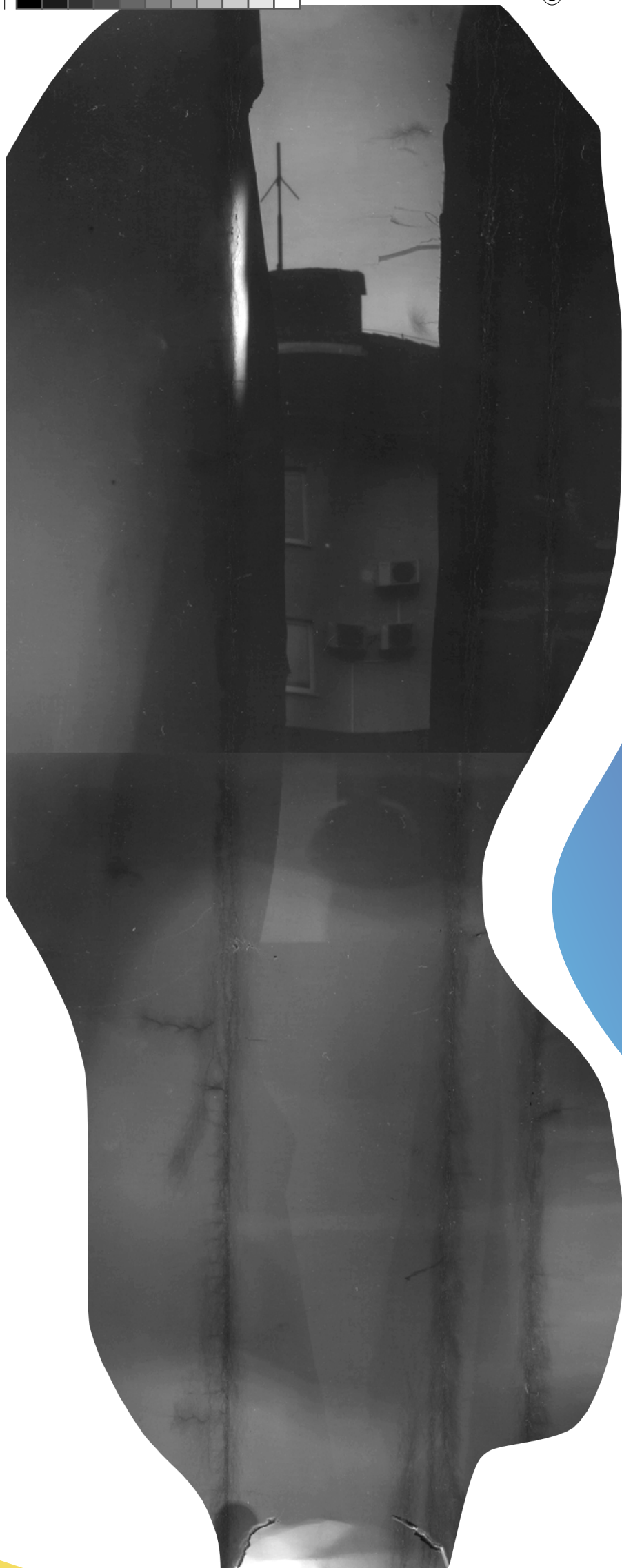
kaj

Lana Soklič

gledaš

Bea A. Vernik

Vita Tušek

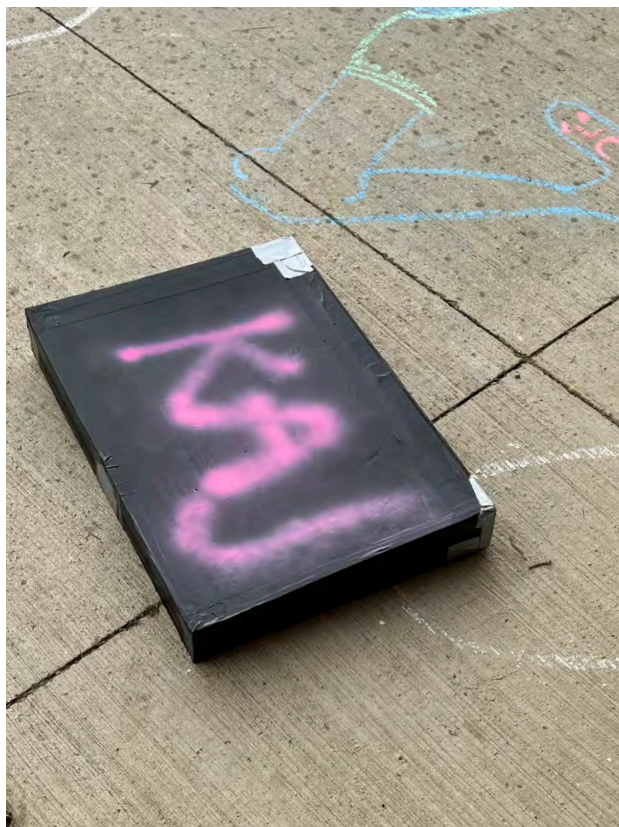
KAJ me gledaš?

(Kolektiv Artističnih Junakov)

Kaj me gledaš je projekt, ki poskuša oživeti formo vivo s pomočjo camere obscure. Forma vivi smo na ta način dodale neke vrste oči, s katerimi lahko opazuje okolico okoli nje, njene prebivalce in mimoidoče. Camera obscura je nadomestila pomen kipa kot objekt, ki se ga ponavadi ogleduje in je tako le-ta postal gledalec. Kipu smo s tako spremenile funkcijo iz objekta v subjekt.

S pomočjo camere obscure smo zabeležile njegov pogled, hkrati pa smo dosegle, da se kip zazre samega vase, saj se je na ustvarjenih fotografijah zabeležila tudi notranjost fotografirane forma vive. Kamero smo oblikovale glede na delo poljskega umetnika Jerzyja Jarnuszkiewicza, ki smo si ga izbrale kot najbolj primerne.

preiz

Kušn-

ja

Kaja Škorjanc

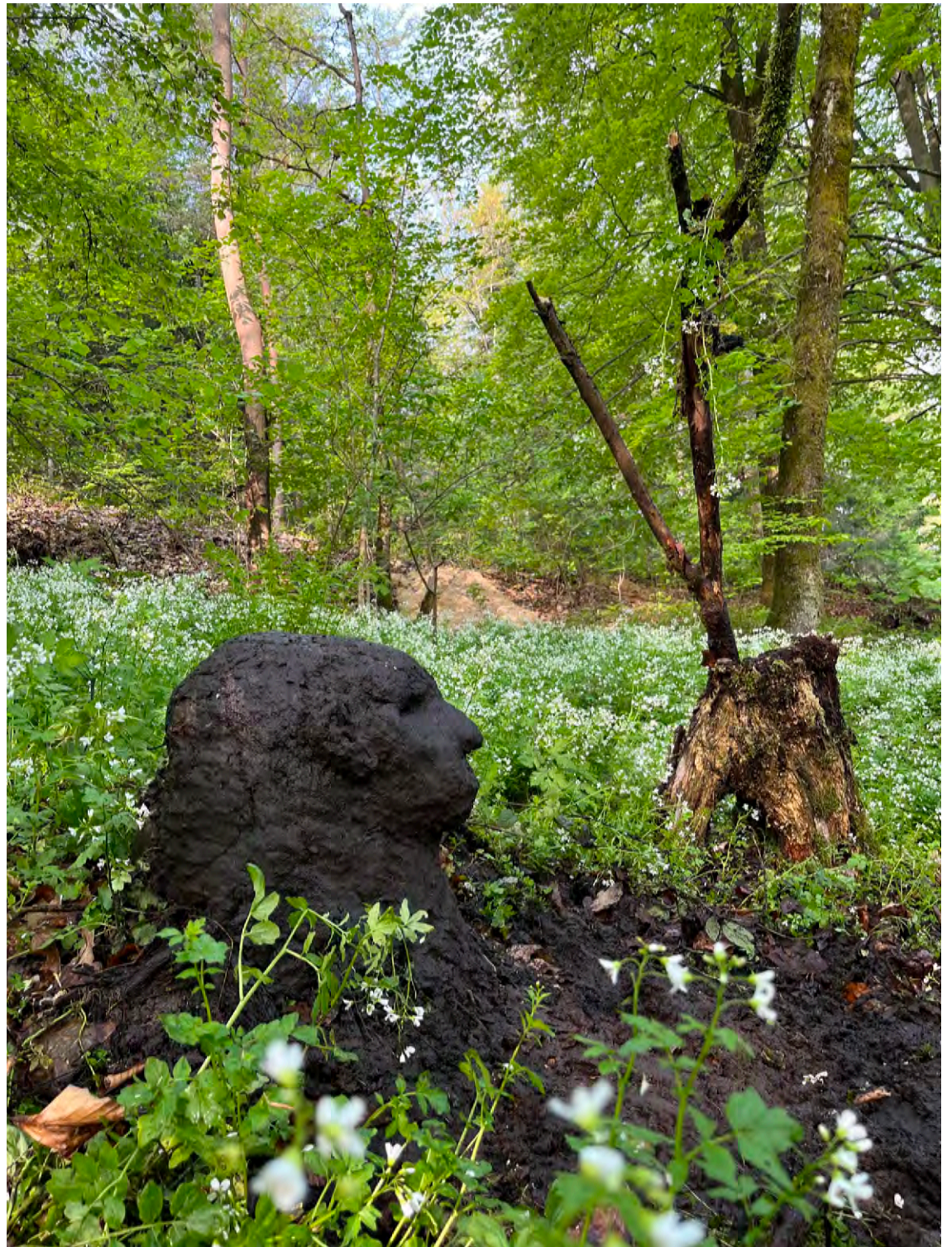
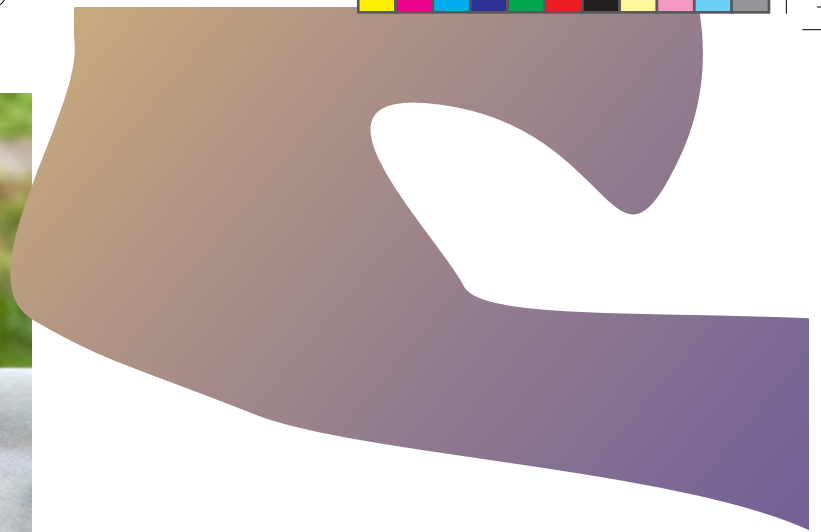

(Pre)Izkušnja

Zgodaj zjutraj sem se odpravila na Uršljo goro z idejo, da vmes, ob poti ustvarim Formavivo v naravi. Sestavljanje začasne postavitve v naravni okolici je bil izziv, ki me je pritegnil. Vprašanje na mestu je bilo, kako iz surovin okoli sebe ustvariti umetniško delo. Raziskovanje okolice, opazovanje struktur, tekstur, oblik in barv je privedlo do inštalacije sredi gozda na manjši jasi. Pri samem postopku postavitve sem preizkušala zmožnosti narave, kaj mi lahko ponudi in kako jo lahko preoblikujem v obliko, ki bo pritegnila človeško oko na poti v gozdu. Gnetla sem blato in ustvarila kip glave, zapikovala sem veje v tla, jih upogibala do skrajne sile oziroma točke pred zlomom, iskala dele drevesa in vse skupaj sestavila v celoto.

Nato je pot postala precej avanturistična, strma in nevarna, dobra (pre)izkušnja za spoznavanje lastnih zmožnostih in ohranjanje mirne krvi v paničnih situacijah. Med pohodom je bila pozornost prisotna na vsakem koraku, zato sem precej časa namenila detajlom v zemlji in zanimivim majhnim delčkom na tleh, drevesih, kamnih, ki pa so me privlačili zaradi barve, teksture, oblike ali materiala in jih sproti zbirala. Iz teh majhnih komponent narave je bila sestavljena mini Formaviva. Naravo sem prenesla na manjši format in jo uprizorila v obliki postavitve, kombinacije najdenih koščkov iz Raven na Koroškem, kjer nič ni ravno (dobro preverjeno).

Nina Tovornik

Isidora Todorich

viva-
(kul)-ti

Tomaž Furlan

Marina Brkić

Ura

Tajda Stiplovšek

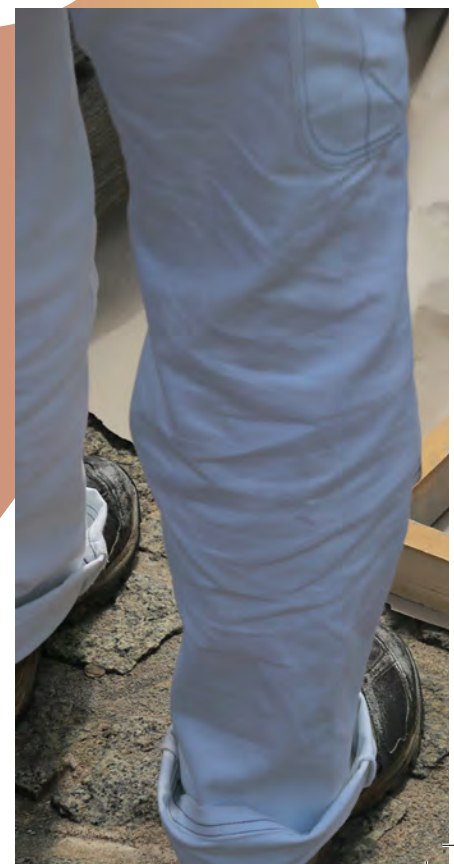
Polona Pečan

PROJEKT viva-(kul)-tura

Izhodiščna točka projekta VIVA-(KUL)-TURA je bila povezanost formavive s svojim okoljem in ljudmi. Premišljevale smo o poziciji gledalca in njegovi interpretaciji historčnih prvin skulptur, ki so bile del postavitve. Sklenile smo, da izvedemo projekt, ki združuje pozicijo skulpture in gledalca tako, da gledalec postane skulptura. Na mestih, kjer je formaviva predvidena, smo zgradile stojišča iz betona. Mimoidoči tako naredi korak v negativni del platforme, ki izrisuje človeška podplata in tako postane udeleženec oz. soustvarjalec formavive. Učinkovitost projekta se bo pokazala s časom, upamo, da smo urbanemu okolju doprinesle prostor za nova vprašanja.

Mentorji delavnice: Emina Djukić, Peter Rauch, Peter Koštrun in Tomaž Furlan

Grafično oblikovanje: Oskar Kandare, Lana Požlep

Koordinator projekta: Emina Djukić

Zahvala: Andreja Hribernik, Marko Košan, Jernej Kožar, Andrej Vrečič, Peter Kirbiš, Karla Oder
in Peter Gorenšek

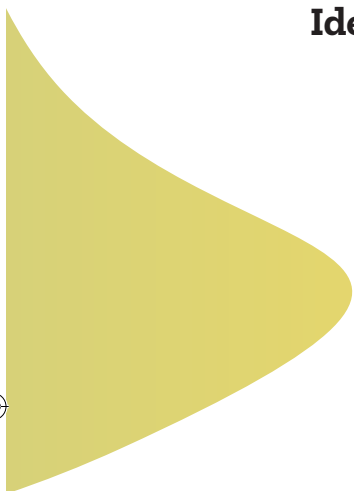

Študentje: Vita Tušek, Lana Požlep, Lana Sokič, Lara Žagar, Hana Podvrišič, Marina Brkič, Polona Pečan, Nina Tovornik, Isidora Todorevič, Oskar Kandare, Tine Lisjak,
Tajda Stiplovshek Jug, Betsabea Vernik, Kaja Škorjanc, Rok Černezelv

Projekt Open show 2.2. je podprt s strani Sveta za umetnost UL

Idejna zasnova: Emina Djukić, Peter Rauch, Peter Koštrun

V sodelovanju s: Koroško galerijo likovnih umetnosti in Koroškim pokrajinskim muzejem

**Predavatelji uvodnega dela: Mojca Puncer, Sandra Križič
Roban, Alen Ožbolt**

